

Sygn. akt I CSK 509/16

POSTANOWIENIE

Dnia 25 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa D. G.

przeciwko L. P. i M. P.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 stycznia 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanych

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 17 marca 2016 r., sygn. akt XXIII Ga [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od pozwanych na rzecz powoda łączną kwotę 3600,-
(trzy tysiące sześćset) złotych z tytułu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 marca 2016 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację pozwanych L. P. i M. P. od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 19 sierpnia 2015 r. w sprawie z powództwa D. G., którym w wyniku rozpoznania sprzeciwu pozwanych od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 95 739,51 złotych wraz z odsetkami i kosztami. Kwota ta stanowiła uwzględnioną w przeważającej części żadaną wysokość nadpłaty powoda wobec pozwanych z tytułu czynszu najmu nieruchomości położonej w Z. w 2011 r. w sytuacji, gdy umowa ta została rozwiązana w trakcie trwania roku obrachunkowego, za który została uregulowana opłata z tytułu czynszu za cały okres, także już po rozwiązaniu umowy. Oddalając apelację pozwanych Sąd Okręgowy uznał za prawidłowe ustalenia faktyczne i ich ocenę prawną odnośnie do wykazania przez powoda świadczenia nienależnego względem pozwanych (art. 410 i art. 411 k.c.).

W skardze kasacyjnej pozwani zarzucili Sądowi naruszenie w zaskarżonym wyroku przepisów prawa materialnego, tj. art. 410 § 2 k.c. przez jego zastosowanie, art. 508 k.c. przez niezastosowanie. Naruszenie przepisów postępowania dotyczy art. 232 zdanie pierwsze, art. 245 i art. 253 k.p.c. Skarżący wniesli o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania kasacyjnego.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powód wniósł o odmówienie przyjęcia skargi do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie w całości z zasądzeniem od pozwanych kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania pozwani powołali się na oczywistą jej zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Jednakże w żaden sposób nie uzasadnili tego wniosku, a część pierwsza uzasadnienia skargi, nazwana „uzasadnieniem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania” nie spełnia

prawnych warunków wniosku z uzasadnieniem, o którym stanowi art. 398⁴ § 2 k.p.c. Powołanie się na oświadczenie powoda z 2011 r. i opinię grafologiczną nie jest wystarczające, żeby zastąpić merytoryczny, profesjonalny wywód prawniczy, który wskaże na rażące naruszenie przepisów (których?, to nie wskazane), na czym to naruszenie polega i jakie ma znaczenie w sprawie. Znaczenie oświadczenia z 2011 r. było przedmiotem wnikliwych ustaleń w postępowaniu pierwszo- i drugoinstancyjnym, a samo stwierdzenie autentyczności złożonego na nim podpisu nie wyjaśnia wszelkich wątpliwości co do chwili jego powstania i znaczenia, jakie ma dla roszczenia dochodzonego w sprawie. Skarżący zapomniał o bogatym i znanym orzecznictwie Sądu Najwyższego, jak ma się budować uzasadnienie w przypadku powoływania się na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wobec prawomocnego orzeczenia sądowego w postępowaniu nadzwyczajnym, jakim jest postępowanie kasacyjne. Podstawy kasacyjne nie mogą wkraczać w ustalenia faktyczne i ocenę dowodów (art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Z tych względów należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

aw
aj